

حسادت هیتلر به نتانیاهو

اردوغان گفت: حماس با آتش پس موافقت کرد، اما اسرائیل بهانه می آورد و آتش پس نمی خواهد، زیرا می خواهد تمام غزه را اشغال کند. ظلم و کشتار همچنان ادامه دارد. رجب طیب اردوغان، رئیس جمهور ترکیه در آستانه سفر میتسوتاکیس، نخست وزیر یونان به آنکارا، به روزنامه کاتیمریسی یونان گفت: بنیامین نتانیاهو، نخست وزیر اسرائیل با روش های نسل کشی که ارائه کرده به سطحی رسیده که هیتلر حسادت می کند. وی افزود: آیا می توان به آنچه اسرائیل ماه ها بر سر مردم غزه تحمیل کرده نگاه کرد و بمباران بیمارستان ها، کشتار کودکان، سرکوب غیرنظامیان و محکوم کردن مردم بی گناه به گرسنگی، تشنگی و کمبود دارو توسط اسرائیل به بهانه های مختلف را مشروع دانست. هیتلر در گذشته چه کرد و مردم را در اردوگاه های کار اجباری کشت. رئیس جمهور ترکیه در ادامه گفت: آیا غزه نعتها پس از ۷ اکتبر، بلکه سال ها قبل از آن به یک زندان روباز تبدیل نشد؟ آیا مردم آنجا برای سال ها محکوم به منابع محدود، تقریباً مانند یک اردوگاه کار اجباری نبودند؟ چه کسی مسئول وحشیانه ترین و سیستماتیک ترین کشتار جمعی در غزه پس از ۷ اکتبر است؟ نتانیاهو به سطحی رسیده است که هیتلر را با روش های نسل کشی خود حسود می کند. مادر مورد اسرائیل صحبت می کنیم. آمبولانس ها را هدف قرار می دهد، به نقاط توزیع غذا حمله می کند و کاروان های کمکرسانی را به آتش می کشد.

تایروزی می جنگیم

دبیرکل جنبش جهاد اسلامی فلسطین تأکید کرد مقاومت فلسطین تا زمان پیروزی می جنگد. زباده النخاله، دبیرکل جنبش جهاد اسلامی فلسطین در نشست گروه های مقاومت فلسطین در دمشق گفت: ملت فلسطین و مقاومت در غزه در نبردی می جنگند که مانند آن را قبلاً ندیده بودند. مامی جنگیم و می جنگیم تا زمانی که به پیروزی دست یابیم. از خداوند می خواهم قلب های ملت ما را قوی کند. النخاله گفت: بدون جنگیدن با دشمن تحت اشغال باقی می مانیم. جنگ غزه فرصتی برای تمام مبارزان در مقابله با محور صهیونیستی است. غزه آزمونی برای همه ما و ملت ما است که از اشغال و کوچاندن رنج می برند. به رغم تمام فداکاری های مردم ما و شهدایی که جان شان را می دهند، گزینه مقاومت بهترین است. ارتش رژیم صهیونیستی اخیراً عملیاتی را در شهر رفح در جنوب غزه آغاز و هزاران فلسطینی را مجبور به تخلیه منازل شان کرد.

تذکر بورل به اسرائیل

مسئول سیاست خارجی اتحادیه اروپا از رژیم صهیونیستی خواست که به غیرنظامیان در رفح آسیب وارد نکند. جوزپ بورل، مسئول سیاست خارجی اتحادیه اروپا در صفحه کاربری خود در شبکه ایکس نوشت: براساس قوانین بین المللی اسرائیل ملزم به محافظت از غیرنظامیان است. وی نوشت: مجبور کردن غیرنظامیان رفح برای رفتن به مناطق غیرامن غیر قابل قبول است. بورل تأکید کرد: به تشویق کردن اسرائیل برای عدم انجام حمله زمینی به رفح ادامه می دهیم و این امر منجر به شدیدتر شدن بحران انسانی می شود. رژیم صهیونیستی به رغم محکومیت های بین المللی و منطقه ای همچنان در دوستانه نوزدهمین روز جنگ، به تجاوزات خود به غزه ادامه می دهد. رژیم اشغالگر پس از آنکه سه شنبه هفته گذشته گذرگاه مرزی رفح را اشغال و جریان ورود کمک ها به نوار غزه را متوقف کرد، قصد دارد به جنگ، نسل کشی، فحطی و محاصره فلسطینی ها در غزه ادامه دهد.

بنزین قطعی است»، منتشر کرد. این گزارش توضیح می دهد که چگونه بحران انرژی «آشوب ایجاد کرده و حداقل برای مدت کوتاهی عادات رانندگی کل یک ملت را تغییر داده است.» کیسینجر با درک اینکه استراتژی هایش برای جلوگیری یا کاهش اثرات استفاده عربستان از اهرم نفت شکست خورده است، سیاست های موقتی را برای پایان دادن به کاهش تولید نفت اتخاذ کرد. اولین ایده ای که به ذهنش خطور کرد حمله به تاسیسات نفتی عربستان و ادعای نفت بود. هنگامی که این ایده برای اولین بار در ۲۴ اکتبر ۱۹۷۳ توسط جیمز شلزینگر وزیر دفاع آمریکا مطرح شد، کیسینجر آن را رد کرد و شلزینگر را «دیوانه» خواند. با این حال، دو روز بعد، خودش شروع به فکر کردن در مورد این ایده کرد و ذهنیتش را در جلسه ای با کارکنانش در وزارت امور خارجه مطرح کرد.

کیسینجر به آنها گفت: «من می دانم که چه اتفاقاتی باید در قرن نوزدهم رخ می داد. اما این ایده که یک پادشاهی بادیمنشین بتواند به اروپای غربی و ایالات متحده فشار وارد کند، کاملاً غیر قابل تصور بود.» کیسینجر با توصیف اینکه قدرت های امپراطوری قرن نوزدهم چه ممکن بود بکنند، به سخنانش ادامه داد و گفت: «آنها میادین نفتی را بین خودشان تقسیم می کردند و مشکل را حل می کردند.» با این حال، تا به اینجا کار او همچنان موضع خود را حفظ کرده و معتقد بود که این ایده قابل اجرا نیست. اما در ماه نوامبر، زمانی که شلزینگر دوباره به این ایده اشاره کرد، کیسینجر پاسخ داد که «مضحک است که جهان متعادل توسط ۸ میلیون وحشی تحت کنترل باشد. آیا نمی توانیم یکی از این شیوخ را سرنگون کنیم تا نشان دهیم که می توانیم این کار را انجام دهیم؟» همانطور که اندرو اسکات کوپر در کتاب خود با عنوان «پادشاهان نفت» توضیح می دهد، شلزینگر و کیسینجر برنامه هایی را برای «تسخیر ابوظبی»، امارت نفت خیز امارات متحده عربی تازه تاسیس، آن هم در آخرین روزهای ماه نوامبر، طراحی کردند. اگرچه این طرح عملی نشد، اما کیسینجر در تاریخ ۲۱ نوامبر یک کنفرانس مطبوعاتی ترتیب داد و در آن علناً تهدید کرد که در صورت ادامه فشار اقتصادی از سوی اعراب بر آمریکا، واشنگتن «اقدامات متقابل» انجام خواهد داد. روز بعد،

یمانی، وزیر نفت عربستان، در یک مصاحبه تلویزیونی در کپنهاگ حاضر شد و اعلام کرد که عربستان سعودی ۸۰ درصد از تولید نفت خود را در صورت اتخاذ هرگونه اقدام متقابل از سوی آمریکا، کاهش خواهد داد. او همچنین به مخاطبان آمریکایی، اروپایی و ژاپنی خود گفت که اگر آمریکا دست به هر گونه اقدام نظامی بزند، دولت سعودی آماده است تا تاسیسات نفتی خود را منفجر کند. اعتبار این تهدیدها توسط سازمان سیا تأیید شد و در نتیجه تلاش کیسینجر برای جدا کردن موضوع صلح اعراب و اسرائیل از تحریم نفت پایان یافت.

دومین رویکرد موقت کیسینجر این بود که در ژانویه ۱۹۷۴ تهدید کند پیام های محرمانه بین واشنگتن و ریاض را منتشر می کند. به نظر می رسد این تهدید از این تصور او ناشی می شود که انگیزه پشت تحریم نفتی آمریکا از سوی عربستان، میل به بقا در منطقه ای پر از رژیم های رادیکال است و اینکه سعودی ها به این نتیجه رسیده اند که برای نجات خود «باید رادیکال تر از رادیکال ها باشند». تهدید به انتشار پیام های محرمانه می توانست دست سعودی ها را در مقابل همسایگان عرب خود «رو» کند. برخلاف اظهارات عمومی، ریاض در این پیامها وعده داده بود که در صورت دستیابی به آتش پس میان اسرائیل و مصر، آن هم بدون توجه به عقب نشینی اسرائیل، کاهش تولید نفت را لغو خواهد کرد. پس از اینکه دولت سعودی از قولی که به طور خصوصی به نیکسون داده بود، عقب نشینی کرد، کیسینجر در تصمیمش برای افشای پیام های خصوصی مصمم تر شد چراکه نیکسون با توجه به قول عربستان سعودی به صورت علنی در سخنرانی سالانه سال ۱۹۷۴ خود، قول داد که بحران عرضه نفت را حل خواهد کرد. زمانی که سفیر ایالات متحده در ریاض این تهدید را به السقاف ابلاغ کرد، السقاف به سادگی پاسخ داد که افشای این پیامها برای نیکسون بیشتر از اعراب ضرر دارد. دلیلش این بود که «هر مکالمه ای با من یا کیسینجر، اساساً یا هدف محافظت از ریچارد نیکسون بوده است. هدف این بود که اعراب برای تضمین از ریاست جمهوری ریچارد نیکسون اقدام کرده و کاهش تولید نفت را لغو کنند.» السقاف سپس به سفیر آمریکا گفت که اگر کیسینجر به کارش ادامه دهد و پیامها را منتشر کند، سعودی ها «هر بخش از پیامهایی را که واشنگتن از قلم انداخته است را خودشان منتشر خواهند کرد.»

عربستان سعودی به همراه سایر کشورهای عربی تولیدکننده نفت، تنها پس از برآورده شدن برخی از خواسته هایشان، کاهش تولید نفت خود را در ۱۸ مارس ۱۹۷۴ لغو کردند. اگرچه عقب نشینی کامل اسرائیل از سرزمین های اشغال شده در سال ۱۹۶۷ محقق نشد، اما کاهش تولید نفت موفق شد درگیری اعراب و اسرائیل را با منافع ایالات متحده در نفت خاور میانه مرتبط کند و این همان مسئله ای بود که کیسینجر بسیار تلاش کرد تا از وقوع آن جلوگیری کند. این شکست مستقیماً با مواضع ایدئولوژیک او مرتبط بود؛ مواضعی که بر درک او از سیاست در منطقه تأثیر گذاشت. دیدگاه های او در مورد رفتار دولت های منطقه تحت تأثیر دوگانه اعراب «رادیکال» در مقابل اعراب «میانرو»، ایده جهانی تقسیم سلسله مراتبی قدرت ها و همچنین عدم آگاهی کامل از وابستگی متقابل انرژی با سیاست های جهانی بود. این دیدگاه ها هر گونه تلاش برای تدوین استراتژی را بیپهوده جلوه می دهد، و همانطور که استفان والت، نظریه پرداز علوم سیاسی دانشگاه هاروارد در فارین پالیسی پس از مرگ کیسینجر استدلال کرده، با سنت رئالیسم و نظریه های آن در تضاد است.

ترجمه: یاسمن طاهریان / خبرنگار گروه بین الملل

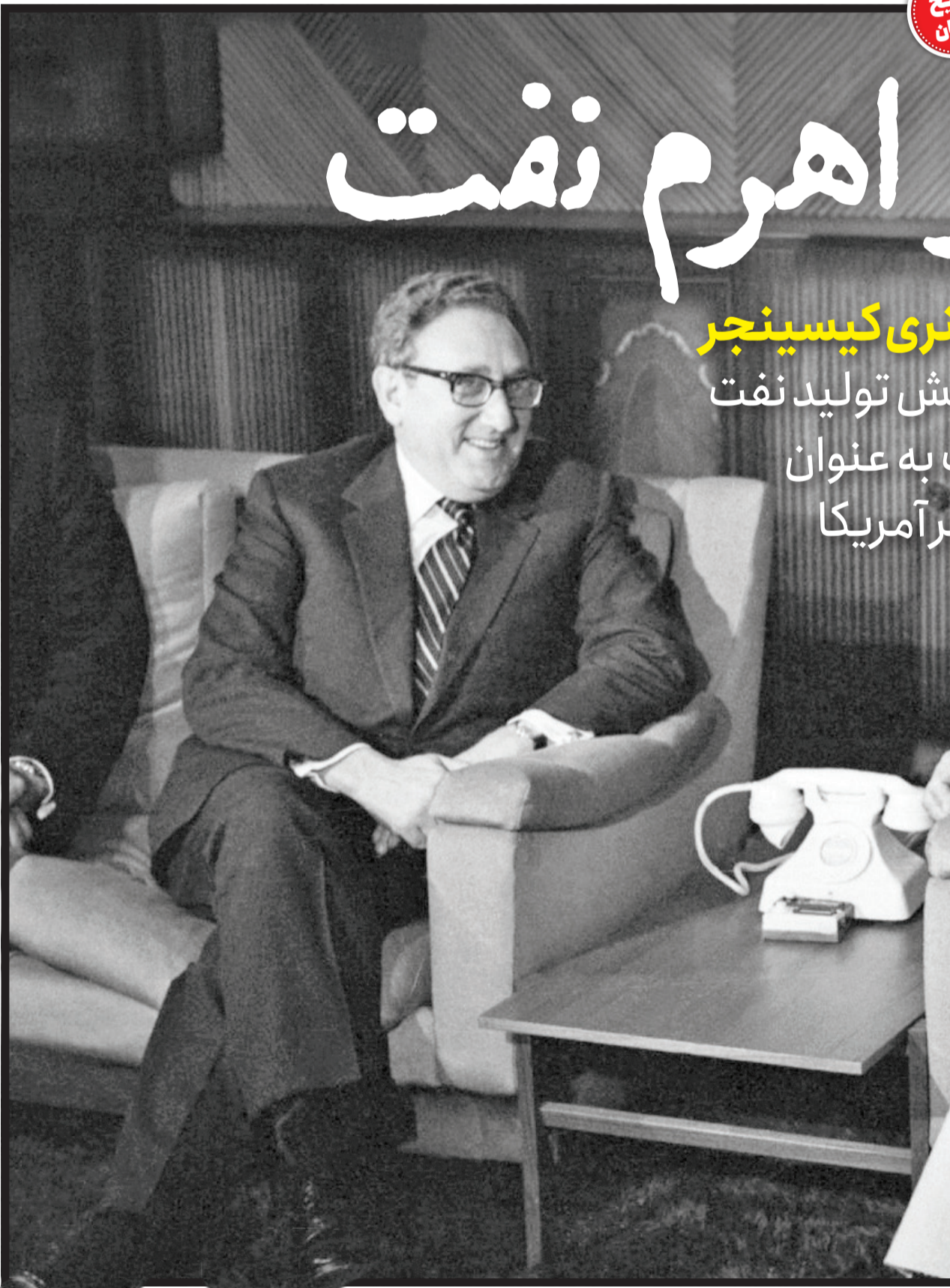
در همان زمان که کیسینجر خود را به خاطر ممانعت از استفاده از ابزار نفت تحسین می کرد، تصمیم اعراب برای استفاده از ابزار نفت علیه آمریکا، از قبل اتخاذ شده بود. وزرای نفت کشورهای عربی در کویت تشکیل جلسه دادند و تصمیم گرفتند که تولید نفت را به میزان ۵ درصد کاهش دهند و تا زمانی که اسرائیل به مرزهای ۱۹۶۷ عقب نشینی کند، هر ماه ۵ درصد کاهش بیشتر را اعمال کنند. دولت عربستان در کنار سایر کشورها تصمیم گرفت از درصد توافق شده فراتر رفته و ۱۰ درصد از تولید خود را کاهش دهد. عربستان همچنین به طور یکجانبه افزایش ۷۰ درصدی قیمت نفت را از ۳۲/۰ دلار در هر گالون به ۵/۱۲ دلار اعمال کرد. کیسینجر در تماسی که صبح روز ۱۸ اکتبر با رونالد زیگلر، سخنگوی کاخ سفید داشت، تأثیر این تصمیم را کم اهمیت جلوه داد و آن را «ناچیز» خواند. کمتر از ۴۸ ساعت بعد، عربستان سعودی در واکنش به درخواست نیکسون از کنگره برای تصویب کمک ۲/۲ میلیارد دلاری به اسرائیل، تحریم کامل نفت آمریکا را اعلام کرد.

نقل قول کیسینجر در ماه اوت هنوز در خاطرها باقی مانده که گفت: سعودی ها آنقدر فهم ندارند که تبعات این اقدام را درک کنند و با همین دلیل تصمیم شان خطرناک تر است. او این موضع را بارها تکرار کرد. به عنوان مثال، کیسینجر در اوت به وزیر امور خارجه اسرائیل گفت که فکر می کند اشتباه است که سعودی ها را در مناقش اعراب و اسرائیل درگیر کنیم

کیسینجر نعتها در جلوگیری از استفاده عربستان از ابزار نفت علیه آمریکا شکست خورد، بلکه به اشتباه تصور می کرد تحریم نفتی مؤثرتر از کاهش تولید نفت است. او در خاطرات خود نوشت: «ما آنقدر روی خطر تحریم متمرکز بودیم که فکر کردیم کاهش تولید، عمدتاً یک حرکت نمادین است.» در واقع، همانطور که ویکتور مک فالرند مورخ در کتاب «قدرت های نفتی» خود نوشته است، تأثیر تحریمها به سرعت توسط شرکت های نفتی که نفت غیرعربی را به آمریکا منتقل کرده و نفت عربی را به جاهای دیگر ارسال کردند، کاهش یافت. اما کاهش تولید نفت، حجم کل نفت موجود در سطح جهان را کاهش داد و باعث شد که قیمت هر بشکه نفت تا دسامبر ۱۹۷۳ ۱۱ دلار و ۵۶ سنت برسد. صف اتومبیل هادر پمپ بنزین های آمریکا، بحران انرژی و وحشت متعاقب آن زندگی بسیاری از آمریکایی ها را متحول کرد، زیرا آنها را وادار کرد تا هر روز برای تأمین سوخت مورد نیاز اتومبیل هایشان، گرم کردن خانه ها و محل کارشان تقلا کنند. در آوریل سال ۱۹۷۴، نیویورک تایمز گزارشی را با عنوان «افزایش بیشتر قیمت

محدودیت های رویکرد به اصطلاح واقع گرایانه و عمل گرایانه او را به این سیاست نشان می دهد. در ۱۰ اکتبر، سازمان سیا گزارش داد که یمانی، وزیر نفت عربستان، به شرکت های نفتی آمریکایی اطلاع داده که عربستان سعودی ممکن است تولید نفت خود را کاهش دهد. این اطلاعات از روزنامه نیویورک تایمز به بیرون درز کرد. نیویورک تایمز در تاریخ ۱۶ اکتبر مطلب صفحه اول را تحت عنوان «تهدید سعودی در مورد نفت» منتشر کرد. این بدان معناست که تا ۱۶ اکتبر، کیسینجر از طریق سازمان سیا و رسانه های آمریکایی کاملاً از تهدید عربستان مطلع شده بود. با این حال، او این تهدید را جدی نگرفت. این غفلت احتمالاً به این دلیل بود که کیسینجر قضاوت خود را نه براساس درک دقیق از تاریخ، سیاست و توازن قوا در خاور میانه، بلکه براساس گفت و گوی شخصی که در ۱۲ اکتبر با عمر السقاف، وزیر امور خارجه عربستان سعودی داشت، شکل داده بود. کیسینجر گفته بود که السقاف «تأیید کرد که سعودی ها قصد ندارند خود را از طناب قطع کردن جریان نفت و ایجاد مشکلات بیشتر برای خاور میانه، اویزان کنند.»

صبح روز ۱۷ اکتبر، هیئتی از وزرای خارجه کشورهای عربی به رهبری السقاف با نیکسون و کیسینجر دیدار کردند. گفت و گوها بر لزوم آتش پس، و ادار کردن اسرائیل به عقب نشینی به مرزهای ۱۹۶۷ و توقف ارسال تسلیحات آمریکایی به اسرائیل متمرکز بود. در ظهر همان روز، کیسینجر به نیکسون گفت که دیدارشان با وزرای کشورهای عربی «یکی از موفق ترین دیدارهای صبحگاهی بود که داشته است.» بعد از ساعت ۳ بعد از ظهر، کیسینجر ریاست گروه اقدامات ویژه واشنگتن را برای گفت و گو در مورد خاور میانه بر عهده گرفت. او در آن جلسه به خود می یالید که «با توجه به گفت و گوهایی صبح همان روزش با وزرای خارجه عرب، دیگر انتظار قطع جریان نفت را ندارد.» او به شوخی از حاضران پرسید: «آیا ندیدید که وزیر خارجه عربستان مثل یک پسر بچه خوب از جلسه بیرون آمد و گفت که مذاکرات بسیار پرباری با ما داشته است؟» پس از ساعت ۴ بعد از ظهر، در یک جلسه دیگر، کیسینجر به نیکسون به خاطر «بهترین مدیریت از زمان حضورش در کاخ سفید» تبریک گفت.

اهرم نفت

نری کیسینجر
ش تولید نفت
به عنوان
بر آمریکا